

»Eg vil vera til staðar«

Í gjár prædikaði Tórbjørn Jacobsen, fyrrverandi landsstýrismaður, í Kvívíkar kirkju. Vit prenta prædikuna niðanfyri:

“Men trúgv er treyst í tí, sum vónað verður, sannføring um teir lutir, sum ikki eru at síggja.” Hebr. 11. kap. Fyrsta ørindi. Hetta er treystið og vónin, sum aftur einaferð hevur savnað okkum í Guðs húsi ein halgidag.

Givnir eru einglar góðir, ganga ei eg eina má, ferðum mínum fylgja fróir fagrir einglar Guði frá; biði bøn eg, fyri Krist bera mína bøn teir vist; syngi sálm eg Guð at æra, sær hann til mín lut at varða.

Amen

Hetta heilaga evangelið seinasta sunnudagin eftir tríeindardag skrivar Matteus evngelistur, 17. kap. 1-9 ørindi, soleiðis í Jesu navni:

Og seks dagar aftaná tekur Jesus Pætur og Jákup og Jóhannes, bróðir hansara, við sær og fer við teimum einsæris niðan á eitt høgt fjall. Og hann umbroyttist fyri eygum teirra, og andlit hansara skein sum sólin, og klæði hansara vórðu hvít sum ljósið. Og sí, Móses og Elia sýndu seg fyri teimum í samtalum við hann. Men Pætur tók til orða og segði við Jesus: “Harri, tað er gott, at vit eru her! Um tú vilt, skal eg her gera tríggar búðir, tær eina og Mósesi eina og Elia eina.” Meðan hann enn hevði hetta á máli, sí,

tá skuggaði eitt hjart skýggj yvir teimum, og sí, ein rødd mælti út úr skýnum: “Hesin er sonur mín, hin elskaði, sum eg havi góðan tokka til. Lýðið á hann!” Og tá ið lærusveinarnir hoyrdu hetta, fullu teir fram eftir rommum og vórðu ógvuliga ræddir. Og Jesus kom fram at teimum og nam við teir og segði: “Reisið tykkum upp og óttist ikki!” Men tá ið teir hugdu upp, sóu teir ongan uttan Jesus einsamallan. Og meðan teir gingu oman av fjallinum, beyð Jesus teimum og segði: “Tit skulu ongum siga frá hesi sjón, fyrr enn menniskjasonurin er risin upp frá deyðum.”

Heilagi faðir! Vit takka tær fyri títt heilaga orð til okkara í dag. Orð títt er sannleiki, lat tað lýsa okkum vegin til sannleika og til sælu! Amen.

Sjái Guð hluta minn. Sær hann til mín lut at varða. Soleiðis standa orðini sjónsk, høgd í stein, omanfyri høvuðsgrindina í Gøtu skúla. Hetta er kreddan hjá Tróndi, hann letur ongan iva vera um, at Drottur himinsins er verndari hansara, og tað er óhugsandi, at hetta er taktisk íspinning hjá valdsmiklum manni fyri einum millennium síðani. Kann vera, at hann ikki fylgdi øllum meginrákum av meginlandinum, heldur hevur hann verið ein treisk trúgvandi afturundirgerð, sum inni í skemmu síni bað til faðir sín, sum var og er í loyndum og sum sær í

loyndum og er førur fyri at løna og bønarsvara tí biðjandi menniskjanum.

Soleiðis hevur føroyingurin í túsund ár verið partur av kristnu siðmenningini. Øll ávirkað og myndað av læruni og tey flestu sannførd og vorðin fræls í samfelagi við Guði og Menniskjasoninum. Í dópinum og við feringini innlimað, og hóast landafrøðiliga aspektið ongan mun ger, tankin er væl hægri enn tað, í evstu sferu, so var forsætisráðharri Svítjóðar, Tage Erlander, rímliga beinrakin, tá ið hann eftir almenna vitjan í Heilaga landinum, har hann eitt nú hevði spákað í fjøruni kring um Tiberias vatnið – Genesaret vatnið – heimafturkomin segði tíðindamonnum, at hann nú hevði sæð Sunnudagsskúlasjógvin við berum eygum.

Fyri sløkum trimum árum síðani eydnaðist tað mær og konuni og einum dalsaka av føroyingum annars at vitja í Ísrael. At standa úti á Betlehems fløtum á jolum var fløvandi, mergurin ornaði, men par exxellence var vitjanin norðuri við Vatnið, ið gevur landinum mestu og neyðugu vætuna, tað sum ávirkaði sálina og sinnið mest av øllum. Tað kendist sum at verða førkaður aftur til sunnudagsskúlatíðina, og mær kom til hugs, at Jesus kanska átti sínar ríkastu løtur um hesar leiðir, eitt nú í Kapernaum, har hann framdi mestu stórverk síni, flestu undrini, so magnfull, at hann

hevjaði staðin upp til Himins.

Nú er har øskukalt at kalla, “Steinar og súlnastúvir liggja slongdir út um vøllir, leivdir av hinum júdasamkundarhúsi, sum hin hundraðshøvdingin havdi bygt, sum helt seg ikki vera verdan tess, at Jesus skuldi stíga inn undir tak hans og bað hann tí grøða tjónin með einum orði.”

Viderø heldur fram: “Eg setist á ein súlnastein at grunda yvir tað liv, sum her fór fram, her sum menn úr ymiskum heradum møttust við tollbúðina hjá Matteusi til at vixla pening. - - - Og tá ið Jesus helt áfram haðan, sá hann mann sita hjá tollbúðini, Matteus at navni; og hann sigur við hann: Fylg mær. Og hann fylgdi honum. Mikil skari fylgdi honum. Har sum hann var inni, slappst ikki inn fyri fólki; menn lutu at brjótast niður gjøgnum takið. Men nú er her oydn og gapandi tómleiki.....”

At dvølja í Kapernaum kendist sum at verða sleipaður tvey millennium aftur í tíð. Alt tóktist vera sum frá tíðarinnar morgni. Mannahondin er ikki sloppin at gera misbrot á frumangan. Og her var tað, at Jesus hitti Matteus, í tollbúðini. Ein av fleiri, sum í evangelium sín-um áhaldandi minna okkum á tað óvanliga og stórbæra við einum timburmanni úr Nasaret, sum brúkti stóran part av lívinum til at vekja grasrøturnar um hesar leiðir,

djarvar røtur, sum gingu ímóti okkupatiónsvaldinum í landinum. Frelsulæran er eini parturin, men ikki minni áhugaverd er søgan um byltingarmannin Jesus, sum akslar síni skinn við tey fátæku, hjartareinu, veiku, sjúku, spaklyntu, miskunnsomu, friðsomu, syrgjandi og tey í andanum fátæku. Við salti jarðarinnar.

Hann definerar valdið av nýggjum, setir valdið í øvuta skrugv, og við Guði og monnum í ferðini við sær, fer hann óræddur, sum ein nýmótans óvápnaður hugkveiktur guerillero upp ímóti falsi og valds-misnýtslu. Hann gongur beint ímóti rómverska krossdeyðanum á Golgata, har hann gevur upp anda fyri okkara sakir. Bogin verður spentur til ytstu mørk og brestur, og hann átók sær alla ábyrgdina og syndina. Líka so lítið sum riflúkúlur kann krossdeyðin gera enda á eini legendu, serstakliga ikki honum, sum reis aftur frá deyðum og gjørdist livandi fyri hópin av fólki um allan heimin - meira nú enn nakrantíð.

Maðurin sum sat við tollbúðina í Kapernaum eigur prædikutekstin í dag. Menn eru ikki á einum máli, um hendingin fór fram á Hermon ella á Tabor fjallinum. Teir flestu ímynda sær kortini, hóast tað er nógvar ferðir lægri, at tað var á hesum seinra fjallinum, at Jesus seks dagar eftir hendingina í Kesarea Filippi, tá ið Símun Pætur staðfesti, at: “Tú ert Kristus, sonur hins livandi Guðs”, gekk niðan líðurnar við Pæturi, Jákupi og Jóhannesi einsæris niðan á tindin. Vit akaðu í bussi framvið hesi bulmiklu viggvaksnu túgvu, sum hevjar seg úr láglendinum niðanfyri. Ikki sørt at tað gjørdi mun at síggja konturarnar í hæddini, har sum ein av stóru hendingunum í bíbliusøgnum fór fram. Ongin er betri førur fyri í orðum at myndgera fatanina av hesum enn Kristian Osvald Viderø í sjaldsama góðu ferðafrásgnini: Ferð mín til Jorsala.

“Sívalt og kúvótt, eins og veldugur hválvdur bolli, stendur her Taborfjallið á miðum Jisreel-slættanum, eins og dottið niður frá himninum. Og tað er av sonnum himneskt á at líta, sólin glampar av steinum uppi í homrum tess, piltar og smágentur í marglitum tøtrum ganga har syngjandi uppi í fjallabrekkuni og goyma at seyðum og geitum, ið klúgva har uppi í skriðum og homrum. Víðar grasfløtur, svá grønar, at tað loypir glámlýsi í eyguni, liggja niðri undir tí eins og glitrandi ábreiður, breiddar út til heiðurs handa tí.

Nógv fólk var í kirkju í Kvívík í gjár

Mynd: Jens Kristian Vang